

บทโครงร่าง (Story Outline) ภาพยนตร์ เรื่อง อัลไซเมอร์ (Alzheimer)

Copy writer :

SUDIN CHAOHINFA สุติน ชาวหินฟ้า
dfilm school / www.igoodmedia.net
e-mail – sudin.expert@yahoo.com
phone – (+66) 8 8291 9232 tel. & id.Line 0882919232
date –29 November 2017 sudin.expert@yahoo.com

Length : 30 min.

Theme :

การสูญเสียความทรงจำ เป็นความบกพร่องทางจิต ที่เกิดได้กับทุกคน แม้กระทั่งหมอผู้เชี่ยวชาญโรคความจำเสื่อม

Genre :

ตลก – comedy

Premise:

เกิดอะไรขึ้นกับหมอเมย์ หลังจากที่เธอปฏิบัติกิจวัตรประจำวัน ที่บ้านเสร็จจึงเดินลงตามขั้นตอม โดยไม่หลงลืมอะไร และเดินทางไปบรรยายในงานสัมมนาแห่งหนึ่ง ซึ่งสร้างความสะเทือนใจให้กับตัวเธอเอง อย่างที่ไม่เคยพบมาก่อน.

Synopsis :

หลังจากที่หมอเมย์ แพทย์หญิงผู้เชี่ยวชาญใน

การรักษาโรคความจำเสื่อม ปฏิบัติภารกิจประจำวันที่บ้าน เสร็จสิ้นตามขั้นตอนทุกอย่าง โดยไม่หลงลืมอะไร เธอเดินทางไปบรรยายในงานสัมมนาที่โรงแรมแห่งหนึ่งตามที่ได้รับเชิญ. การบรรยายของหมอเมย์แสดงถึงความเชี่ยวชาญในวิชาชีพอย่างชัดเจน. เมื่อการบรรยายจบลง เธอต้องการกลับบ้าน แต่เธอลืมกุญแจรถไว้ในรถ และรถก็ถูกขโมยไปแล้ว สร้างความวุ่นวายและวิตกกังวลให้แก่เธอและสามี ตลอดทั้งวันในวันนั้น. แต่สิ่งที่เธอได้รับ คือความจริงทั้งหมดมันตรงกันข้ามกับสิ่งที่เธอกระทำมาตั้งแต่เช้า. รถไม่ได้ถูกขโมย.

โครงสร้างการดำเนินเรื่อง (Plot Structure)

องก์ 1

ก่อนออกจากบ้าน ดิฉันคงไม่ลืมล็อคประตูบ้านแน่นอน อ้อ! แล้วก็ไม่ลืม พาเจ้าโตฮะ ออกมาอยู่นอกบ้านด้วย ไม่งั้นมันคงฉีราดไปทั่วบ้านแน่ๆ ประตูใหญ่หน้าบ้าน ก็ไม่ลืมล็อคด้วยกุญแจอีกชั้นหนึ่ง แม้ว่ามันจะปิดอัตโนมัติก็ตาม. เพราะวันนี้ยุ่งแจ่ว แม่บ้านก็ดันไปมีธุระกะญาติๆ ส่วนคุณสามี ที่รักของดิฉัน ก็ออกจากบ้านพร้อมกัน เขาก็ไปธุระของเขา จะกลับเข้าบ้าน ก็คงบ่แยแ่กๆ นั้น

แหละ.

องก์ 2

โชคดี วันนี้ถนนโล่ง ดิฉันมาถึงห้องประชุม ก่อนเวลาเล็กน้อย. มันก็เหมือนปกติทุกครั้งไป เวลาจัดบรรยายที่ไร ก็นี่แหละ ที่โรงแรม คราวนี้ คงมีงบประมาณเยอะ ก็เลยเลือกโรงแรมที่ดูหรู น้อย ซึ่งก็เหมาะสมแล้วละ เพราะผู้เข้าประชุม ก็ล้วนเป็นคนในวงการแพทย์ พยาบาล และก็เป็น หัวเรื่องเกี่ยวกับ การดูแลผู้ป่วยที่บกพร่องด้าน ความจำ. ก็แน่ละ ดิฉันเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ จะ นับว่าเชี่ยวชาญพิเศษ ในการรักษา โรคอัลไซเมอร์ (Alzheimer) ก็คงไม่ผิดนัก เพราะเท่าที่ผ่านมา มี คนป่วยหลายราย ที่เป็นอัลไซเมอร์ ที่ดิฉันรับเป็น คนไข้ ล้วนแต่เป็นเคสพิเศษ ที่หมอคนอื่นเขาไม่อยู่ แต่ดิฉันรักษาให้บรรเทา หรือหายขาดได้ ถ้าอายุ ของคนป่วย ไม่เกินอุปสรรค ประเภทสูงวัย ก็จะ ยากสักหน่อย.

นั่งคิดอะไรเพลินๆ หมอพงษ์ศักดิ์ ก็เข้ามาทัก ดิฉัน หมอพงษ์ศักดิ์ เป็นแพทย์สายทหารเก่า ปากหวาน พูดติดตลก แต่มีสาระ. ถ้ามีการ ประชุมสัมมนาที่ไร ผู้จัดมักจะเชิญคุณหมอมา บรรยายด้วยเกือบทุกครั้ง

ดิฉันทักทายเขา ในฐานะคนสนิทกัน.

“ไม่กลัวคนฟังเบื่อบ้างหรือคะ?” คุณหมอบ
ตอบว่า “ก็ต้องหากลยุทธ์ใหม่ๆ อยู่เรื่อย ไม่ให้ซ้ำ
ถ้าคนฟังเป็นชุดเดิม แต่คนใหม่ๆ ก็มากขึ้นๆ”

ระหว่างรอเวลาที่จะขึ้นบรรยาย คุณหมอก็
เล่าเหตุการณ์เกี่ยวกับตัวเอง “พอผมออกจาก
บ้าน ล็อคประตูบ้าน เดินไปที่รถ อ้าว! ลืมกุญแจ
รถไว้ในบ้าน ผมก็ย้อนเข้าไปเอา คว่ากุญแจแล้วก็
รีบออกจากบ้าน พอผ่านพ้นประตู ก็ล็อคประตูทุก
ครั้ง ตามนิสัยเคยชิน พอมาถึงที่รถ เปิดประตูรถ
รถสตาร์ทไม่ติด เVerkrrrm น้ำมันหมด เตือนคร้อน
ละทีนี้ แต่มานึกได้ว่า เมื่อวาน ลูกชายไปซื้อน้ำมัน
มาเติมรถมอไซค์ ยังเหลือติดกันแกลลอนอยู่ แต่
มันอยู่ในห้องเก็บของ ผมก็เดินไปเอากุญแจใน
บ้าน เพื่อเอาลูกกุญแจ มาเปิดห้องเก็บของ ...
หมอมะยม รู้ใหม่ว่าเกิดอะไรขึ้น ... ผมค้นลืมลูก
กุญแจบ้านไว้ข้างใน”

ดิฉันหัวเราะเบาๆ หมอพงษ์ศักดิ์ ถามดิฉันว่า
เขาเข้าชั้นเป็นอัลไซเมอร์รึยัง. ดิฉันบอกว่า ยัง ก็
แค่ขี้หลงขี้ลืม คนเรามีเรื่องที่ต้องทำต้องคิดหลาย
เรื่อง ก็เป็นแบบนี้แหละ “ดิฉันก็เคยเป็น เหมือน
คุณหมอม” ดิฉัน เข้าข้างเขา.

หมอพงษ์ศักดิ์ รู้สึกดีขึ้น เลยมีเรื่องเล่าต่อ “นี่
หมอมะยม ว่าใหม่ ไ้เหตุการณ์ข่าวคราวทุกวันนี้

ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ยี่มณาพิกาเพื่อน หวยสามสิบ ล้าน ถ้าถูกเลือกค่า แล้วก็บ้ำชวานบินอะไรนั้น ผมว่ามันทำเป็นกระบวนการนะ ... เรื่องของเรื่อง มันเกิดจาก บิ๊กบ๊อม นั้นแหละ เขาขึ้นไปแลกกับ นาฬิกาของเปรมชัย เปรมชัย ดันเอาขึ้นไปยิงเลือกค่า เปรมชัยกลัวติดคุก ก็เลยไปบังคับครูปริษา ให้ไปโกงล็อตเตอรี่ แล้วเอาเงินไปให้ สมยศ 30 ล้าน เพื่อช่วยเคลียร์คดีให้ แต่หมอมเมย์รู้ไหม สมยศ ต้องการ 300 ล้าน เปรมชัย ยังหาทางออกไม่ได้ จึงซังตัวเองอยู่แต่ในบ้าน อยากกินอะไร ก็ให้คนใช้ในบ้านไปซื้อให้ คิ๊งคนใช้ ก็ไปที่ตลาดสวนหลวง มันหาที่จอดรถไม่ได้ เจ้านายก็เร่ง เอาตรงนี้แหละ วะ ว่างๆ จอดปั๊บ ก็ไป ไม่ทันได้ดูว่า มันไปจอดขวางหน้าบ้าน บ้าที่กะดังเป็นช่าวนั้นแหละ ก็เป็นเหตุทำให้รถถูกชวานจามชะยับเยิน เรื่องก็ลามไปจนทำให้ตลาดถูกปิด ... มันวางแผนไว้แล้ว”

“หมอกี่ช่างแต่งเรื่อง” ดิฉันยิ้ม และเข้าเขาเล่นสนุกๆ ... พอตี เลียงพิธิกรบนเวที่ กล่าวเชิญวิทยากรให้ไปขึ้นเวที หมอพงษ์ศักดิ์ จึงพูดกะดิฉันว่า ถึงคิดแล้วต้องไป แต่ดิฉันแย้งว่า มันคิดของดิฉันต่างหาก หมอคงคุยเพลทิน เลยทำให้ฟังผิดไป. แต่ก่อนขึ้นเวที ดิฉันกระซิบถาม “ที่หมอลืมถูกกุญแจไว้ในบ้าน แล้วเข้าบ้านได้ยังไง?” หมอพงษ์

ศักดิ์ ยิ้มเจื่อนๆ “ก็ ... ผมเพิ่งนึกได้ว่า ถูกกัญแจ
มันอยู่ในกระเป๋ากางเกง ตอนนั้นผมคิดว่าผมลืม”

“ถ้าจั้น หมอก็ปกติดี ไม่ใช่อัลไซเมอร์แน่นอน”
ดิฉัน กล่าวแสดงความยินดี.

โรคอัลไซเมอร์ Alzheimer เป็นอาการสมอง
เสื่อมชนิดหนึ่ง ที่พบได้บ่อย ซึ่งเกิดจากเซลล์
สมองตาย ทำให้สารสื่อประสาท หรือที่เรียกว่า
neuro-transmitter ทำงานบกพร่อง ไม่สามารถ
นำคำสั่งจากสมอง ไปยังอวัยวะเป้าหมายได้ ...
อาการนี้ จะส่งผลกระทบต่อกิจวัตรประจำวันของ
ผู้ป่วย ถ้าไม่ได้รับการรักษาที่ถูกต้อง และทิ้งไว้
นาน เป็นสิบปี สมองก็จะเสื่อมรุนแรงยิ่งขึ้น
ผู้ป่วยไม่รู้ตัวเข้าไปว่า จะพลิกตัวอย่างไร แปร
ผันอย่างไร

สารอะเซทิลโคลีน (Acetylcholine) เป็นสาร
สื่อประสาทที่จำเป็น แต่มันมักจะถูกทำลายโดย
เอนไซม์ที่มีชื่อว่า อะเซทิล-โคลีนเอสเตอเรส ส่งผล
ให้ อะเซทิลโคลีน ในสมองมีปริมาณน้อยลง ...
ดังนั้น เป้าหมายสำคัญ ของการรักษาผู้ป่วย
โรคอัลไซเมอร์ คือการยับยั้งการทำงานของ
เอนไซม์ อะเซทิลโคลีนเอสเตอเรส และ การเพิ่ม
ปริมาณสารสื่อประสาท แก่ผู้ป่วย.

นี่คือ คำบรรยายส่วนหนึ่ง ที่ดิฉันก็พูดมา

หลายรอบแล้ว สำหรับคนที่มาใหม่.

ส่วนปัจจัยเสี่ยง ของคนที่ เป็นโรคนี้ คือ อายุ. ในคนที่ มีอายุ 80 ปีขึ้นไป มีโอกาสเป็นโรคอัลไซเมอร์ สูงกว่าคนที่ มีอายุ 65-69 ปี ถึง 10 เท่า ... ดิฉันสรุปทิ้งท้าย และไม่ลืมเปิดโอกาสให้ผู้ฟังซักถาม.

เมื่อหมดคำถาม ดิฉันเดินลงจากเวที ระหว่าง รอกกิจกรรมค้นรายการ. หมอพงษ์ศักดิ์ จะเป็นวิทยากรขึ้นบรรยาย คนถัดไป. หมอถามดิฉันว่า “ถามจริงๆ หมอเมย์ มีสูตรลับอะไร ในการเพิ่มสารสื่อประสาท ให้กับผู้ป่วยครับ?” ดิฉันก็กระซิบบอกเป็นการส่วนตัว เพื่อไม่ให้คนอื่นเกิดข้อกังขา ในความเชี่ยวชาญด้านนี้ของดิฉัน

“ดิฉัน ใช้กัญชา”

“โอ้ว! แม่เจ้า” เขาอุทานเบาๆ ก่อนเดินขึ้นเวทีไป.

...

หลังจากบรรยายเสร็จ ก็รู้สึกโล่งใจได้ครู่เดียว. เพราะมีเรื่องต้องห่วงกังวล อีกหลายเรื่อง ต้องรีบกลับบ้าน. ไม่รู้ว่าเจ้าโตฮะ เป็นอย่างไรบ้าง ให้มันอยู่เฝ้าบ้านตัวเดียวเพียงลำพัง แต่ก็คิดว่า ป่านนี้ คุณสามี คงกลับถึงบ้านแล้วละ.

ฉันรีบเดินออกจากโรงแรม ตรงไปที่ลานจอด

รถ พร้อมกับเอามือ ความหาถูกกุญแจรถ ใน
กระเป๋าทิ้ง. แต่ไม่พบ ตีฉันหยุดเดินชั่วคราว ตั้งใจ
ค้นหาให้ละเอียดอีกครั้ง แต่ก็ไม่พบ. ตีฉัน คิด
ทบทวน อ้อ! อาจลืมไว้ในห้องประชุมก็ได้. ตีฉัน
จึงยอมเสียเวลา เดินกลับไปทีนั้นอีกครั้ง. เมื่อไป
ถึง มองหาถูกกุญแจ ก็ไม่มี ถามเจ้าหน้าที่บริเวณ
นั้น ก็ไม่มีใครเห็น. ตีฉัน เริ่มรู้สึกไม่สบายใจ,
ใคร่ตรวจให้รอบคอบอีกครั้ง.

ตายละ! ตีฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ ลืมกุญแจทิ้งไว้ใน
รถ อีกล้อวีเนี่ย. โธ่เอ๊ย!!! คุณสามี ที่รักของตีฉัน
ก็เคยเตือนตีฉันหลายครั้งแล้วว่า อย่าคาถูกกุญแจไว้
ที่รถนะ! ... แต่ตอนนี้ ต้องรีบไปให้ถึงรถก่อน ค่อย
หาทางแก้ไขทีหลัง.

คุณพระช่วย! รถของตีฉันไม่ได้อยู่ที่นั่น มัน
ถูกขโมยไปแล้ว โธ่! ๆ ๆ ทำไงดีละทีนี้ รถนั้น คุณ
สามีอุตส่าห์ซื้อให้ เป็นของขวัญวันเกิด เขาซื้อ
อุตส่าห์ทำงานหนัก เก็บเงินซื้อสิ่งนี้ เพื่อภรรยาสุด
ที่รัก แต่ตีฉันก็เผลอทำมันหายไปเสียแล้ว.

ชักช้าไม่ได้แล้ว ตีฉันหยิบโทรศัพท์ โทรแจ้ง
ตำรวจทันที ให้รีบสกัดจับขโมยโดยด่วน มัน
อาจจะหนีไปได้ไม่ไกลก็ได้ ตำรวจซักถามข้อมูลที
จำเป็นเร่งด่วน แต่ตีฉันเล่าไปหมดทุกอย่างที่รู้
เกี่ยวกับรถ สถานที่เกิดเหตุ ลักษณะรถ บ้าย

ทะเลียน.

เสร็จชั้นตอนเร่งด่วนไปแล้ว คราวนี้ก็เหลือ
ชั้นตอนสำคัญ. ดิฉันจะบอกกับสามีสุดที่รักยังไงดี
ว่ารถที่เขาซื้อให้ มันถูกขโมยไปแล้ว. น้ำตาของ
ดิฉัน ไหลซึมเยิ้มออกมาไม่รู้ตัว เสียใจมาก กับ
ความเง่า ซ้ำหลงผิดของตัวเอง. พอตั้งสติได้
ดิฉันโทรหา คุณสามี ด้วยความรู้ลึกผิด.

“ฮัลโล! ที่รัก เอ่อ ... คุณอย่าเพิ่งต่อว่าฉัน
นะ”

“มีอะไรรู้คุณ ร้องให้ทำไม?”

“ฉันทำผิดอีกแล้วว้าาา ฉันลืมกุญแจไว้ในรถ
และรถถูกขโมยไปแล้ว”

...

ดิฉันมัวแต่เสียใจ ที่สูญเสียบางสิ่งไป จนพูด
อะไรต่อไม่ได้. มีเสียงตะกุกตะกัก แหว่ผ่านออกมา
จากโทรศัพท์ แล้วทุกอย่างก็เงียบไป โห! เขาคงจะ
โมโหดิฉันแน่ๆ เลย. ที่รัก ฉันขอโทษ.

ดิฉันนั่งเฉยๆ นาน จนจำไม่ได้ว่าเวลาผ่านไป
เท่าไรแล้ว ... และแล้ว ก็มีเสียงโทรศัพท์ ดังขึ้น
เป็นของคุณสามีนั่นเอง ดิฉันรีบรับสายทันที เขา
คงหายโกรธดิฉันบ้างแล้วละ ... แต่ดิฉันกลับรู้สึก
ว่า โลกมันคงหมุนกลับด้านแน่ๆ เลย เมื่อได้ยิน
เสียงตะโกน ออกมาจากโทรศัพท์ว่า

“คุณเป็นบ้าไปแล้ววี่ไง! ผมเป็นคนขับรถไปส่งคุณที่โรงแรม !!! เมื่อเช้า ชมงชโมยที่ไหนแล้ว”

ดิฉัน รู้สึกเหมือนมีกระสอบทรายหนักๆ ของนักมวย พาดลงที่ศีรษะ. รีบตั้งสติโดยเร็ว สลัดความขุ่นมัวออกไปในทันที “ที่รัก ฉัน ฉัน ขอโทษ” คราวนี้ ฉันร้องไห้โฮออกมา แบบไม่อายใคร แต่โชคดี ที่ไม่มีใครอยู่ในบริเวณนั้น. มันแยกไม่ออกว่า เสียใจ หรือดีใจ หรือว่า ดิฉันเป็นบ้าไปแล้วจริงๆ!!!

“จ้ะ คุณ รีบมารับฉันได้ไหมคะ ตอนนี้เลยนะ”

แต่เสียงตอบ ที่ดังออกมาจากโทรศัพท์ ทำให้ดิฉันรู้สึก หวังอับอาย และรู้สึกช็อค.

“จะรีบได้ยังไง ... ตอนนี้ ถูกตำรวจจับอยู่! ... ไม่รู้ใครโทรไปแจ้งว่ารถหาย หว่าผมชโมยรถ เหวแท้ๆ!!!”

องก์ 3

กว่าเรื่องราวจะกระจ่าง คุณกะตำรวจรู้เรื่อง ก็มีคำพอดิ คุณสามี ขับรถมารับดิฉัน กลับบ้านด้วยกัน. ดิฉัน ต้องสูญเสีย ทั้งเวลา เสียหน้า เสียความรู้สึกดีๆ ไปมากมาย แต่มาคิดอีกที ก็ยังดีกว่า เสียสามีไป. ตลอดทางทั้งดิฉัน และสามี

สุดที่รัก ยังไม่ได้พูดอะไรกันเลย เขาคงโกรธดิฉัน ไปอีกนาน. รถวิ่งมาถึงประตูใหญ่หน้าบ้าน ดิฉัน กำลังจะลงไปเปิด เพราะไม่อยากรบกวนเขา แต่ ไซ้รถมารับก็ตีนักหนาแล้ว.

“ไม่ต้องหรอกคุณ” เขาพูด พร้อมกับบกรัโมท ประตูใหญ่ให้เลื่อนเปิดเอง

จากนั้น เรื่องราวทุกอย่างในบ้าน ก็กระจ่าง ชัดขึ้น มันถูกพ่นออกมาจากปากสามีสุดที่รัก ของ ดิฉันนั่นเอง.

“ผมบอกคุณตั้งหลายหนแล้วใช่ไหม เวลา ออกจากบ้าน ให้ล็อคประตูใหญ่ด้วย ผมคิดว่าคุณ ล็อคมันเรียบร้อยแล้วชะอิก ดินะที่ขโมยมันไม่จิด ช้า ถ้าพึ่งประตูอัตโนมัตินะ มันกันขโมยได้ที่ไหน กันเล่า. คุณก็รู้ว่า วันนี้ผมรีบ เห็นไหม ผมเอา ของไปส่งที่บ้านน้องชายคุณ กลับมา คุณก็ยัง แต่งตัวไม่เสร็จ ถ้าเป็นแบบนี้ ผมเข้ามาในบ้านดู ความเรียบร้อยอีกรอบ โห้! ผมก็หลงไว้ใจว่าคุณ จะจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อย ก่อนออกไป”

เขาหยุดคำพูดชนิดหนึ่ง ดิฉันอยากจะแทรก แผ่นดิน หลบหน้าทุกคนในบ้าน แต่ก็ทำไม่ได้ และ เมื่อรู้ว่า ดิฉันทำพลาดครั้งใหญ่ ดิฉันถึงกับร้องไห้ ออกมา ...

“คุณรู้ไหม คุณน่าจะร้ายสุดสุด ที่ซังเจ้าโตะฮะ

ไว้ในบ้าน”

จบ.

(ใครไม่ฮา ขอให้ชี้แตกชี้แตน)